

Een biddende Koningin.

Een biddende Koningin! Dacht ge misschien aan iets tegenstrijdigs? Koningschap doet denken aan macht, koning is kunning, kunnende, machthebbende; dat is de oorsprong van het woord. En bidden doet denken aan machteloosheid, aan welbewust onvermogen, dat bij zichzelf de hulp niet vinden kan en ze vraagt bij een ander. Koningschap doet denken aan hoogheid boven anderen, aan een hooge plaats, waarnaar anderen, bewonderend of benijdend opzien; bidden doet denken aan geringheid, aan welbewuste nederheid, die staart naar de hoogte, vanwaar alleen de hulp komt. Koningschap doet denken aan staan, onbewegelijk staan in den strijd, ook waar de duizenden versagen; bidden doet denken aan nederliggen, aan gevallen zijn, aan uitzien naar de hulp van een, die opheffen kan. Is dan een biddende koning niet iets tegenstrijdigs?

Maar is die tegenstrijdigheid niet reeds in de gedachte van een biddend mensch? Een mensch van nature bidt niet, want hij voelt zich sterk en groot en machtig; hij heeft geen hulp van buiten noodig, en meent alleen wel in staat te zijn tot werken, strijden, worstelen tegen de machten, die op hem aanstormen. Want nog altijd leeft onbewust in hem voort de herinnering, dat hij geschapen is om koning te zijn. Eerst als hij geleerd heeft, dat hij niet kan, dat hij geen macht heeft en geen standvastigheid; eerst als hij bezwijkt in den strijd tegen de macht van buiten of de sterkere macht van binnen; eerst als hij ervaren heeft, dat hij de mindere, de zwakke is, dat hij een gevallen, een bezweken koning is, wiens kroon in het slijk ligt en wiens scepter verbroken is, — dan eerst buigt zich de mensch tot gebed. En zalig als hij het doet; hij ervaart dan, dat juist het buigen voor God hem groot maakt; dat hij van een gevallen koning een geliefd kind wordt; dat zijn eigen macht slechts schijn was, inbeelding, beeld der herinnering, en dat hij in gemeenschap met God een koning wordt, zooals de mensch slechts zijn kan, koning onder God. Christus in Zijn menscheid heeft dat verstaan, en daarom juist was Hij altijd biddende; was Hij de waarachtige biddende Koning, van Wien elk biddend mensch, elke biddende koning ook, een zwak navolger is.

Er zijn menschen, die gebeden hebben van hun kindsche dagen; TimotheÛssen, die van kindsbeen de Schriften geweten hebben, en, meer nog, Obadja's, die den Heere gediend hebben van hun vroegste jeugd. En toch, juist deze zijn in groot gevaar, dat ze zwakke bidders worden, wijl ze opgegroeid zijn in een tweeledig leven, een hemelsch leven, dat kinderlijk, en een aardsch leven, dat menscheijk is en menscheijk toeneemt in kracht en sterkte, waarbij het hemelsche leven zoo licht achterblijft. Vrome kinderen zijn licht in den jongelingsleeftijd de minst vrome van allen. Totdat het hemelsch leven uit zijn sluimering ontwaakt, doordat het aangevallen wordt, en dan eerst kan het sterk worden in den strijd.

Zoo is het koningin Louise gegaan. Van haar jeugd aan leefde ze in de vreeze Gods; als jonge koningin wenschte ze met haar huis den Heere te dienen; doch eerst toen de stormen des levens kwamen; toen alle menscheijke steun ontzong en alle vertrouwen op eigen kracht dwaasheid en ijdelheid bleek; toen de rampen van den oorlog neerstortten over haar arme vaderland, en Pruisen ten prooi werd aan den geweldenaar, toen ze vluchten moest met haar kinderen als een zwerfster zonder tehuis, — toen werd ze Pruisens biddende koningin, wier gebed vruchten draagt nog voor de nakomelingen.

Koningin Louise heeft voor dit schilderij niet geposeerd;

dat ware een ongerijmdheid. Wie zich in biddende houding, in Bijbellezende houding, in predikende houding liet schilderen, zou daarmee toonen, dat zijn bidden, zijn lezen, zijn prediken slechts vertooning was! 't Zou louter Farizeïsme zijn, bidden op de hoeken der straten. Neen, de tollenaar laat zijn portret niet maken, slaande op de borst. Maar de beeltenis is geschilderd door een schilder, die zijn koningin kende, en die wist, wat bidden was, en daarom kon hij haar ons voorstellen in die biddende houding, waarin het koningschap verdwijnt om op te gaan in het kindschap Gods.

Juist die houding zegt zoo veel. Bij het gebed in het openbaar moge men staan, in de binnenkamer buigt zich de knie als teeken van de onwaardigheid om te staan voor Gods aangezicht, en de onreine voeten, bezoedeld door het slijk der aarde, keeren zich achterwaarts en schamen zich. Maar het hoofd heft zich op en zoekt zijn God te naderen, in de bewustheid van de liefde, die de vrees buitensluit, van de ontfermende genade, die de zonden vergeven heeft. De handen sluiten zich, wijl ze niet behoeven te werken; het werk is volbracht, door een Ander volbracht, zoodat de bidder de handen sluiten kan in rustig afwachten. Doch menigmaal ook opent hij de handen en strekt ze omhoog als iemand, die geloof in de verhooring van zijn gebed en ontvangen wil, hetgeen waarom hij vraagt.

De mond spreekt. Neen, in de binnenkamer der afzondering blijft de mond niet gesloten gelijk bij de verzuchtingen te midden van den arbeid; hij fluistert het „Abba, Vader!” hij zegt zijn woorden, stamelende woorden dikwijls, maar uitgesproken woorden toch van eerbied en liefde, van vertrouwen en schuldbelijdenis, van blijde hope en innig verlangen.

En het oog is geopend. Zoo dikwijls bidden we met gesloten oogen, omdat we vreezen voor wat ons afleiden zou. Maar in de binnenkamer, of in de eenzaamheid van woud of veld, opent zich het oog, dat God zien wil, en dat Hem ook werkelijk ziet in het aangezicht van Christus Jezus. Geen stoffelijk zien is dat, geen staren ook op kruis of beeltenis; maar het is het zien met het geestelijk oog, door de hindernis van het stoffelijke heen, gelijk Mozes, als ziende den Onzienlijke!

En het hart is oprecht. Want niet de houding vormt het gebed, niet de knie, niet de hand, niet de mond, niet het oog. Want dat alles zou nog vertooning kunnen zijn. Wie zou schooner biddende houding kunnen aannemen dan een tooneelspeler! Zoodra de houding aangenomen is, is ze een houding, een onwaarheid geworden. Uit het hart zijn de uitgangen des levens; het hart van den waren bidder is oprecht; gelijk het open ligt voor Gods oog, ligt het ook voor het oog van den bidder zelf. Hij ziet het met al zijn booze lusten en verkeerde neigingen, maar omdat hij God kent, ziet hij over dat onreine hart heen naar het bloed van Christus, dat van alle zonden reinigt, en niet als een reine, maar als een gereinigde weet hij zich in het naderen tot zijn God. Dat is de kracht van zijn gebed: in Christus gereinigt zich te kennen, en daardoor vrijmoedigheid te hebben en den toegang met vertrouwen.

Zoo heeft koningin Louise van Pruisen het geweten, en zoo weet het elk bidder, hetzij een diadeem zijn hoofd siert, hetzij zijn plaats op aarde gering is, en zijn bestaan onder de menschen onbekend.

Gelukkig de koningin, die zóó bidden heeft geleerd; voor haar was de hooge plaats een beletsel te meer voor het geloovig gebed. Maar even gelukkig de geringe, die het „mijn God!” weet uit te spreken; voor hem was het aangeboren koningschap der menscheijke natuur een even groote hindernis. En roemen zal hij slechts de Goddelijke genade, die hem tot een bidder heeft gemaakt.

A. L.

Koningin Louise van Pruisen in gebed.